

Sái Rám

časopis Satja Sái Organizace ČR

Potíže, problémy a starosti přichází jako přirozený následek minulých činů.

Lidské zrození je následkem *karmy* (minulých činů), není možné uniknout důsledkům vlastní minulosti. Jaké jsou vaše akce, takové jsou i reakce. Když stojíte před zrcadlem a nabízíte pozdravení, vaše pozdravení se odráží zpět k vám. Pokud mluvíte na zrcadlo příkrým způsobem, stejná příkrast se vám vrátí. Je zřejmé, že ovoce vašich činů je určeno povahou vašich činů. Člověk je obraz Boha. Bůh se objevuje v lidské podobě, tvrdí svaté texty. Bůh nepřichází na Zem jako *avatár* proto, aby pomohl několika lidem s jejich problémy a smutky, nebo aby je zahrnul radostí a štěstím. Bůh na sebe čas od času bere lidskou podobu proto, aby ukázal lidstvu, jak mohou být lidské životy zbožštěny.

Promluva z 3. 9. 1988

Meditace na podobu a jméno Pána (*Džapa Sahita Dhjána*)

Promluva Šrí Satja Sáí Báby, v řečišti Čitravátí, Puttaparti 23. února 1958

Vtělení lásky!

Dovolte, abych vám řekl, že oddaný, který zde prve mluvil, popíral Boha dvacet pět let a změnil se teprve v posledních pěti letech, poté, co se setkal se mnou. Jisté je, že mnoho lidí nemělo zkušenost, která by je mohla změnit a tak jim nelze vyčítat nedostatek víry. Také tento Séšagiri Ráo se vadil se svým synem a svými dcerami proto, že přicházejí do Puttaparti; on sám dlouho odmítal! Jednoho dne se naproti jeho domu v Bengalúru konal obřad, v domě, kde jsem byl já. Během sborových nábožných písní (*bhadžan*) tento muž váhavě přešel ulici a nahlédl do haly; a já mu šel vstříc, zavolal jsem na něj a posadil ho vedle sebe. Pozval jsem ho do Puttaparti, aby „zkoumal“ a „zakusil“. Od té doby zůstal stále u mne; nyní je tomu osmnáct let, co sem poprvé přišel. A to je důvod, pro který jsem přišel, abych zasel semena víry v náboženství a víry v Boha. Možná jste zaslechli, že někteří říkají, že jsem se stal Sáí Bábou potom, co mne uštkl škorpión! No, vyzývám kohokoliv z vás, aby se dal uštknout škorpiónem a změnil se v Sáí Bábu. Ne, škorpión s tím neměl nic společného. Ve skutečnosti žádný škorpión nebyl! Já přišel v odpověď na modlitby mudrců, světců a duchovních aspirantů, abych obnovil spravedlnost (*dharma*).

Kořeny všeho neklidu

Při nejmenším neklidu se objeví na scéně policista. Když se dav vzpouzí, přispěchá inspektor a když dochází k násilí, vyžaduje to přítomnost samotného vrchního inspektora policie, aby nastolil pořádek. Pokud se však situace dostane do varu, musí zasáhnout sám generální náčelník policie, není-liž tomu tak? Toto je situace, kdy musí generální náčelník převzít velení. Mudrci, osvícené duše, světci, jogíni a svaté osobnosti (*mahápurušas*, *mahátmas*, *džňánis*, *ioaí* a *dhevámša* -

sambhútas) se již o to pokoušeli, všichni budou spolupracovat na znovunastolení spravedlnosti a dosažení absolutního míru (*šánti*) na světě.

Největším nedostatkem dnes je, že chybí dotazování se po podstatě vlastního Já (*átmavičára*). To je hlavní příčinou veškerého neklidu (*ašánti*). Chcete-li vědět pravdu o sobě, pak i když nevěříte v Boha, nezabloudíte. Všechny hrnce jsou z hlíny, šperky ze zlata a oděvy z příze. Kde jsme viděli různost, je jednota; základní substance je jedna – nedělitelná. To je nejvyšší realita (*brahma*), to je *átman*, což je i vaše základní substance. Dotazování se po podstatě vlastního Já (*átmavičára*) nás nejlépe učí upanišady. Tak jako je proud řek usměřován hráziemi a vody povodní jsou odváděny do moře, tak také upanišady usměřňují a drží na uzdě smysly, mysl a intelekt a pomáhají nám dosáhnout moře, kde naše individualita splyne s absolutnem. Studujte upanišady, abyste podle nich jednali a jejich rady provádějte v praxi.

Hledání na mapě nebo listování v průvodci vám nepřinese vzrušení z přímé návštěvy a neposkytne vám ani zlomek radosti a poznání z cesty po oné zemi. Vězte, že upanišady a Gíta jsou jen mapami a průvodci.

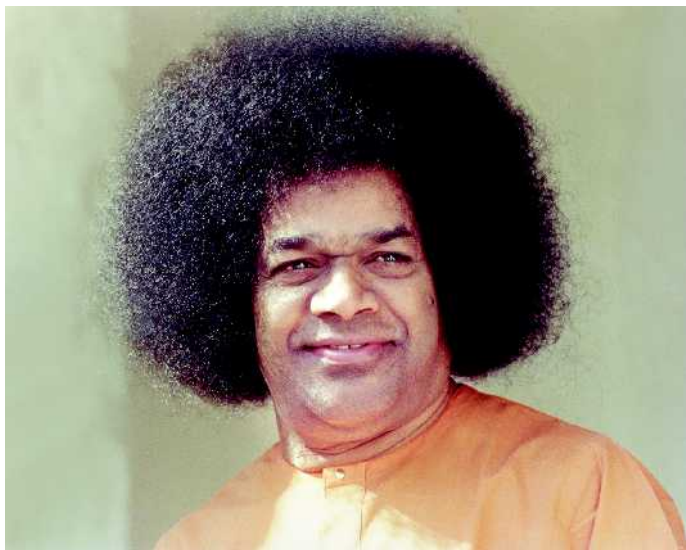
Vzývejte Pána ve svých srdcích

Zde je příběh o jednom venkovanovi, který seděl ve shromáždění oddaných a naslouchal výkladu Gíty od velkého *pandita*. Všichni byli jati údivem nad učeným výkladem, který *pandita* podal, nad jeho zkoumáním každého slova a každé fráze. Zdálo se, že venkovan naslouchá velmi pozorně, ač pojednání bylo daleko nad jeho chápání, po celou dobu totiž tonul v slzách. Když se ho nakonec *pandita* zeptal, proč pláče, překvapil všechny upřímností své lásky k Bohu.

Řekl, že pláče nad nesázemi Pána, když musel tak dlouho sedět na předku válečného vozu s hlavou napůl otočenou k nechápavému Ardžunovi, než ho přesvědčil. „Jak moc ho musí bolet v zátylku?“ ptal se a plakal. To byla pravá oddanost, zaručená poukázka na duchovní vítězství. Venkovan se ztotožnil s účastníky příběhu, který pro něj ožil.

Ani nemusíte číst Gítu nebo upanišady. Obrátíte-li se k Pánovi ve vlastním srdci, uslyšíte Gítu, speciálně pro vás upravenou. Pán sídlí ve vašem srdci jako vlastní vozataj. Tažte se jej, on vám odpoví. Mějte před sebou obraz Pána, když tiše sedíte a meditujete, a mějte jeho jméno, to jest jakékoliv jeho jméno, při opakování svatého jména (*džapam*). Budete-li provádět opakování svatého jména (*džapam*) bez obrazu nebo tvaru před sebou, kdo vám má odpovědět? Nemůžete přece celou dobu mluvit sami k sobě. Tvar (*rúpam*) vás uslyší a tvar vám odpoví.

Zůstaňte u jména a tvaru, který je vám nejmilejší

Tajemství tkví v tom, že máte pouze „být“, nikoliv však být jako ve spánku, kdy jste si vědomi hluboko ve svém nitru, že jste. Spánek je zahalen iluzí (*májá*). Probud'te se z této iluze, ale vnořte se do spánku, který je skutečným stavem blaženosti nad vědomím (*samádhí*); duchovní disciplína (*džapa*) a meditace (*dhjána*) jsou prostředky, jimiž můžete vynutit dokonce konkretizaci boží milosti v podobě a jméně, po

kterém toužíte. Pán musí přijmout podobu, kterou vyberete a jméno, kterému dáte přednost; ve skutečnosti vy jej utváříte. Proto tvar a jméno neměňte, zůstaňte u toho, který vás nejvíce těší, bez ohledu na prodlení nebo obtíže.

Nedejte se odradit, že se od samého počátku nedokážete soustředit po delší dobu. Když se učíte jezdit na kole, také hned neumíte udržet rovnováhu. Kolo dovedete na volné prostranství a skáčete i poskakujete, nakláníte se napřed na jednu stranu, potom na druhou, dokonce spadnete a kolo spadne na vás při četných pokusech, než se naučíte jezdit. Pak se již nemusíte o udržení rovnováhy starat. Automatickým vyrovnáváním rovnováhu udržíte. Potom, co jste se to naučili, můžete projíždět úzkými ulicemi i pěšinami, už nepotřebujete volná prostranství. Dokážete řídit kolo i v nejhustším provozu. Stejně tak cvičení v soustředění vám pomůže udržet koncentraci v nejobtížnějším prostředí a v nejtěžších situacích.

Nejlepší duchovní praxe (*sádhana*) pro začátečníky

Nedomnívejte se, že se na vás budu hněvat, když mne nepřijmete za předmět meditace (*dhjána rúpam*)! Na tom mi vůbec nezáleží; máte úplnou svobodu vybrat si jméno a tvar, které vám dají potřebné povzbuzení. Když meditujete, mysl často odbíhá za něčím jiným, vydává se jinou cestou. Tehdy musíte ten průchod uzavřít jménem a tvarem a zajistit, aby stejnoměrný tok vašich myšlenek k Bohu nebyl přerušen. Když mysl opět odběhne, použijte rychle jména a tvaru znovu. Nedovolte mysli vybočit z těchto dvou hrází; na jedné straně jméno a na druhé tvar! Pak nemá třetí možnost, kam zabloudit.

Když usednete k meditaci, recitujte nejprve několik slok o slávě boží, aby se vaše rozptýlené myšlenky usebraly. Pak pozvolna, při zbožném opakování svatého jména (*džapam*), si nakreslete v mysli podobu, kterou jméno představuje. Když se mysl vzdaluje od opakování jména, upněte ji na jeho zobrazení.

Když se vzdaluje od podoby, přiveďte ji ku jménu. Ať dlí u sladkosti jednoho nebo druhého. Tímto zacházením se snadno ochočí. Obraz, který jste nakreslili ve své představě, se přemění v citové zobrazení (*bháva čitram*), které je drahé vašemu srdci a vštípené v paměti; pozvolna se změní v *sákšátkára čitram*, kdy Pán na sebe přijímá dotyčný tvar, aby uspokojil vaši touhu.

Těla používejte jako nástroje k duchovnímu cvičení

Tato duchovní praxe (*sádhana*) se nazývá meditace nad jménem Pána a tvarem (*džapa sahita dhjána*). Všem vám doporučuji ji provádět, protože pro začátečníky je nejlepší. Během několika dní se do této praxe zavedete a okusíte radost ze soustředění. Po deseti či patnácti minutách na počátečním stupni a po delší době v pozdějším stádiu meditace (*dhjána*) přejděte k vnitřní kontemplaci (*manana*) o míru (*šántí*) a o spokojenosti a klidu (*saukhja*), které jste prožívali během meditace; to znamená vzpomínejte na radost, kterou jste pocítovali. To napomůže vaší víře a horlivosti. Potom nevstávejte naráz a nepokračujte hned ve svých činnostech. Uvolněte své údy pomalu, postupně a s rozvahou a pak se teprve věnujte svým obvyklým povinnostem. Požívejte plody meditace a naučte se je vychutnávat; to nazývám procesem opakované reflexe (*manana*).

Také si dávejte pozor na své tělesné zdraví. Uspokojte požadavky přírody; auto musí dostat benzín, který potřebuje. Jinak se vám může motat hlava a zastřít zrak z nadměrného vyčerpání; jak by se měly upevnit myšlenky na Pána ve slabém těle? Ale především nezapomínejte na účel tohoto těla, když o ně pečujete. Parní válec se udržuje olejem a dodává se mu uhlí a jiné topné látky. Proč je udržován v dobrém stavu? Aby spravoval cesty, ne? Podobně si pamatujte, že jste se vtělili proto, abyste mohli realizovat konec koloběhu zrození a umírání. K tomuto cíli používejte těla jako nástroje.

Pták poletuje sem a tam, výš a výš, ale nakonec

musí usednout na strom, aby si odpočinul. Také ten nejmocnější a nejbohatší člověk hledá odpočinek, mír (*šántí*). Mír je k mání jen v jediném obchodě, ve vnitřní skutečnosti. Smysly vás táhnou do bahna, ve kterém klesáte hlouběji a hlouběji do střídání radosti a žalu, jinými slovy do prodlužování nespokojenosti. Pouze kontemplace jednoty může odstranit strach, soupeření, závist, chamtivost a žádostivost – což všechno jsou pocity, vyvolávající nespokojenost. Každá jiná cesta vám může poskytnout jen náhražku spokojenosti. Přejde den, kdy odvrhnete všechny tyto hračky a předměty a zvoláte: „Pane! Dej mi nerušený mír.“ Takto se modlil zloděj Válmi. I zatvrzelý ateista bude muset jednoho dne prosit o mír a odpočinek.

Věnujte se dobrým myšlenkám a dobrým skutkům

Lidé milují mosazné nádoby v domnění, že jsou ze zlata, musí je však stále leštit, aby se třpytily. Ale jednoho dne budou znechuceni tím neustálým drhnutím a leštěním a začnou se modlit: „Vysvobod' mne z toho drhnutí, ze zrození, z utrpení a z agónie.“ Život je krátký a čas prchá. Vaše duchovní praxe (*sádhana*) pokračuje želvím tempem. Kdy se rozhodnete postupovat trochu rychleji? Vaše duchovní praxe se podobá odpovídím, které píšete u zkoušky. Dostanete-li za ně jen pět nebo šest bodů, zkoušející vám i tyto vyškrtne. Řekne: „K čemu je mu těch několik málo bodů? S těmi se nikam nedostane.“ Když se dopracujete blíž k počtu potřebnému k úspěšnému složení zkoušky, pak vám milost přidá, tak abyste prošli, pokud jste ovšem byli pilnými a řádnými studenty.

Věnujte se dobrým skutkům, dobré společnosti a dobrým myšlenkám. Upněte svou pozornost na cíl. Ještě jste si neuvědomili tajemství tohoto příchodu. Máte vsutku štěstí, mnohem větší štěstí než mnozí jiní. Teprve když Jašódá zjistila, že všechny provazy jsou příliš krátké na to, aby obepnuly jeho břicho, uvědomila si, že je to Pán. Vy se také přesvědčíte teprve tehdy, až zjistíte, že žádné líčení mé božské slávy (*mahimá*) nepostihuje skutečnost. Do té doby, budete-li studovat hinduistické svaté spisy

(*šástry*) a budete-li znát charakteristiku božského *avatára*, můžete zahlédnout záblesk pravdy o mně.

Pravdu poznáte, až ji prožijete

Nemá smysl, abyste se mezi sebou přeli či diskutovali. Zkoumejte, prožívejte a poznáte pravdu. Neprohlašujte nic, o čem nejste

přesvědčeni. Dokud nejste rozhodnutí nebo pokud ještě hodnotíte, mlčte. Ovšem musíte odvrhnout všechno zlo, co v sobě máte, než se můžete pokusit o hodnocení tajemství. Až vám bude svítat víra, ohradte ji kázní, abyste ochránili její něžné výhonky před kozami a dobyt看em, před spoustou lidí, před cyniky a nevěrci. Až se vaše víra rozroste ve veliký strom, týž dobytek bude lehat v jeho stínu.

Sái inspiruje

Zpívejte boží jméno celý den. Jen to vás ochrání ve všech dobách.

Stejně jako je vzduch všepromokávající, je Bůh přítomen ve vás, okolo vás, pod vámi i nad vámi. Proto buďte v neustálém spojení s Božstvím. Když rozvinete víru v Božství, přirozeně získáte jednotu. Následkem toho ve vás nezbude žádný prostor pro nenávisť. Nemusíte dělat žádné rituály, abyste získali milost boží. Stačí opakování božího jména z hloubky srdce. Nemůžete získat vnitřní mír a štěstí, aniž byste zpívali o slávě boží. Pokud bez přestání recitujete boží jméno Ráma, nemůže se vás dotknout žádná škoda. Nepromarněte tuto příležitost, využijte ji, jak nejlépe umíte.

Pamatujte, že Bůh je vždy s vámi, ať jste kdekoli.

Promluva z 21. 7. 2005

Gópiky si nedělaly starosti s tím, jestli je božství bez vlastností, nebo zda je plné vlastností.

Raději uctívaly Božství ve formě Kršny a chtěly, aby jejich formy splynuly s Božstvím. Říkaly, že tím se zbaví formy. Božství není možné prožít skrze meditaci ani opakování božího jména, to je přelud.

Tato cvičení vám mohou dát chvilkový klid myslí, ale pokud chcete prožít trvalou radost, rozvíjejte svou božskou povahu. Abyste toho dosáhli, musíte žít v prostředí, které je příjemné a má čisté a božské vibrace. Není potřeba jít do lesa, abyste se mohli soustředit na božskou duši v nitru.

Klíč k vnitřnímu míru je ve vašem nitru, nikoli venku. V atmosféře posvátné božské přítomnosti budete schopni rozvíjet svou pout' za vnitřním klidem efektivněji.

Promluva z 14. 8. 1990

Nejvyšší tajemství je, že člověk musí žít ve světě,

do kterého je zrozen, jak lotosový list, který ačkoli se narodil ve vodě, plave na ní, aniž by jí byl ovlivněn nebo namočen. Samozřejmě je dobré milovat a zbožňovat Boha s očekáváním nějaké odměny buď tady nebo později. Protože ale není žádné ovoce ani jiný objekt hodnotnější než Bůh, vědy nám doporučují milovat Boha, aniž bychom měli v mysli náznak touhy. Milujte, protože musíte milovat kvůli lásce. Milujte Boha, protože cokoli vám může dát, je méně hodnotné, než on sám.

Milujte pouze jeho, bez jakéhokoli jiného přání nebo požadavku.

Ze Satja Sái váhiní

Šrí Satja Sáí Bába GÍTA VÁHINÍ – Svaté slovo boží

KAPITOLA 4

Ardžuna se ještě potýkal s pochybnostmi. „Ó, Pane,“ řekl, „říkáš, že tělesné změny jsou jako stádia bdění, snění a spánku, ale při probuzení z hlubokého spánku nezapomínáme, co jsme zažili. Přitom prožitky z dřívějších životů nám jsou při události zvané smrt vymazány z paměti.“ Na to Kršna odpověděl, že není možné podržet v paměti všechny zkušenosti, ale je možné upamatovat se na některé. Neboť *átman* přetrvává i při změně svého nositele.

Ardžuna pak přešel k dalšímu bodu, k bodu, který kromě něho trápí i mnoho jiných. Proto říká Kršna: „*Dhírastrata na muhjáti – dhíra* (ten, kdo je stálý) se tím nedá oklamat.“ Neříká, že se nemá dát oklamat Ardžuna, ale má v úmyslu poučit *všechny* lidi s kolísavou myslí. Kršna odstraňuje každou pochybnost hned, jak vyvstane. „Ardžuno,“ řekl, „zatímco procházíš třemi stádii, *buddhi* nějakým způsobem dokáže některé body udržet v paměti. Ale i *buddhi* zaniká při smrti těla. Rázem je pak všechno zapomenuto. Paměť je funkcí intelektu, nikoli *átmana*.

Nyní se zamysli nad následujícím: Dnes nemůžeš přesně říci, kde jsi byl v určitý den před deseti lety, že ano? Ale v ten den před deseti lety jsi existoval. O tom není pochyb. Svou tehdejší existenci si sotva troufneš popřít. Stejný případ je, že jsi prožíval život, který předcházel tvému nynějšímu, i když si nevzpomínáš, kdy a kde. Moudrý člověk se takovými pochybnostmi nedá oklamat ani znepokojit.

Átman neumírá; tělo nezůstává. Domníváš se, že tvůj žal nad možnou smrtí tvých protivníků potěší jejich *átmana*? To je ztřeštěná myšlenka. *Átman* nepocituje radost ani bolest, ať se stane či nestane cokoliv. Udržuj smysly na jejich místě a nebude důvod ke strachu. Jen když začíná jejich styk s předměty, vzniká dvojí zneklidnění – radost a zármutek. Když slyšíš, že tě někdo hanobí, cítíš zlobu a bolest, ale pokud se žádná taková slova k tvému sluchu nedonesou, nejsi podobnými pocity znepokojen. Pohyb smyslů směrem k předmětům je příčinou žalu i jeho dvojčete – radosti.

Je to jako horko a zima. V zimním období toužíš po teple a v horkém počasí po chladnu. Právě takový je kontakt smyslů s předměty. Pokud svět trvá, nelze se kontaktu s předměty vyhnout, a dokud je zde zátěž z dřívějších životů, není možné vyhnout se ani komplexu radosti a žalu. Ale člověk si může osvojit umění, disciplínu, tajemství, jak se jim vyhnout nebo jak je snášet bez obtíží.

K čemu by bylo čekat, až ustanou vlny, než člověk vstoupí do moře, aby se vykoupal? Nikdy neustanou. Moudrý člověk si osvojí trik, jak se náporu přicházejících a zpětnému tahu odplouvajících vln vyhnout. Mořská koupel je nepostradatelná, ale někteří lidé se jí vyhýbají právě proto, že jsou příliš líní se tomu umění naučit. Proto se, Ardžuno, obrň silou ducha (*titikšá*) a nemohou ti ublížit žádné rány osudu, dobrého ani zlého.

Titikšá znamená vyrovnanost tváří v tvář protikladům, statečné snášení duality. To je privilegiem silných a pokladem udatných. Slaboši bývají roztřesení jako paví péra, stále v pohybu, ani na

okamžik v klidu. Kymácejí se sem tam jako kyvadlo, jednou směrem k radosti, podruhé k smutku.

Zde se musíme zastavit u jedné věci. Síla ducha je něco jiného než trpělivost. *Titikšá* je něco jiného než *sahana*. *Sahana* znamená něco snášet, tolerovat, protože není jiná možnost. Mít sílu to překonat, ale přesto tomu nevěnovat pozornost, je duchovní disciplína. Trpělivě snášet vnější svět dualit s kombinací vnitřní síly a vyrovnanosti ducha, je cesta k osvobození. Snášet vše pomocí analytického rozlišování je typ *sádhaný*, který přináší dobré výsledky.

(Takovéto rozlišování je označováno slovem *vivéka*. Znamená to schopnost poznat to, co se nazývá *ágamápájina*, povaha objektivního světa. To znamená světa předmětů, které „přicházejí a odcházejí“, nejsou věčné.)

Člověk obvykle hledá jen radost a štěstí; za žádných okolností, pod žádným tlakem nebude vyhledávat bídu a utrpení! Radost a štěstí považuje za své nejbližší příznivce, bídu a utrpení za své bezprostřední nepřátele. To je veliká chyba. Je-li člověk šťastný, je velké riziko, že bude nešťastný, pronásledovaný strachem, že o své štěstí přijde. Bída pobízí k dotazování, rozlišování, sebezkoumání a obavám z horšího, co by mohlo následovat. Člověka probouzí z lenosti a namyšlenosti. Štěstí působí, že člověk zapomíná na povinnosti, jež jako lidská bytost má sám k sobě. Štěstí ho strhuje do sobectví a hříchů páchaných z egoismu. Utrpení naopak člověka činí bdělým a ostražitým.

Utrpení je pravý přítel, zatímco štěstí utrácí zásobu zásluh a probouzí nízké vášně. Je tedy ve skutečnosti nepřítelem. Bída opravdu otevírá lidem oči, podporuje myšlení a úlohu sebezdokonalování. Navíc člověku přináší nové a cenné zkušenosti, které ho zocelují a činí odolnějším. Proto je třeba považovat obtíže a trýzně za přátele nebo alespoň se na ně nedívat jako na nepřátele. Nejlépe je přijímat jak štěstí, tak žal jako boží dary. To je nejjednodušší cesta k vlastnímu osvobození.

Neznalost těchto věcí znamená zásadní nevědomost. Kdo je nevědomý, je slepý; štěstí a zármutek jsou jako slepec, který stále potřebuje doprovod vidoucího. Přejde-li slepec někam, kde je vítán, musí tam být vítán i člověk, který vidí, protože je slepcovým věrným společníkem. Stejně neoddělitelné jsou štěstí a neštěstí; nemůžete si vybrat jen jedno z nich. Navíc neštěstí vyzdvihuje cenu štěstí. Štěstí pocítíte až v porovnání s utrpením.“ Takto Kršna promlouval k Ardžunovi, aby ho poučil o bezvýznamnosti duality.

Nato se ujal slova Ardžuna a řekl: „Mádhavo, jaký prospěch čeká toho, kdo se bude řídit tvou radou a bude pěstovat nezbytnou sílu ducha? Jediný výsledek bude, že snad získá shovívavost. Jiný užitek mu z toho nevyplyne, či ano?“ Na to odpověděl Kršna: „Ó, synu Kuntí, hrdinou je ten, kdo je vyrovnaný a nedá se ani v nejmenším znepokojit stoupáním a klesáním burácejících vln oceánu života. Ten, kdo neztrácí duševní rovnováhu, jež se stala součástí jeho povahy, a nedá se odvádět od svých pravidelných duchovních cvičení žádným rozptylováním a žádnými zábavami. Moudrý je ten, kdo nepřipouští, aby se ho vždy přítomná dualita objektivního světa dotýkala. Takový člověk je známý pod názvem *dhíra*.

Dhí znamená *buddhi*. To je kvalita, jež z člověka dělá *purušu*, dokonalého muže. Nejsou to šaty ani knír, které jsou znakem mužnosti. Ta přichází odmítáním duality. Aby si ji někdo zasloužil, měl by zvítězit spíše nad vnitřními nepřáteli než nad vnějšími. Jeho hrdinským činem musí být vítězství nad párem nepřátel – nad radostí a žalem.

Nuže, mohl bys mít ještě jednu pochybnost. (Tvé srdce je hnízdem pochybností!) Snad se budeš ptát, jaký zisk ti takové vítězství přinese? Tím ziskem je nesmrtelnost, o tom buď přesvědčen. Věci tohoto světa nemohou udělovat stav blaženosti. Vše, co mohou dát, je relativní blaženost, nikoli absolutní. Až se povzneseš nad štěstí a neštěstí, pak teprve bude blaženost absolutní, nezávislá a plná. Ty, Ardžuno, jsi mužem mezi muži. Proto nemáš potřebu dosahovat ubohého vítězství nad světskými nepřáteli, ty si zasloužíš blaho nesmrtelnosti.“ Po těchto slovech Kršna začal výklad vědy o *átmanu* a *anátmanu*, disciplíny, s jejíž pomocí lze oba rozlišit.

„*Átmadžňánin* není vázán následky *karmy*. Jen ti, kteří si tvoří *karmu* bez vědomí *átmana* (svého skutečného Já, neovlivněného tím, co činí, cítí nebo si myslí), jsou *karmou* vázáni.

Podobně jako někdo, kdo se naučil plavat, může *džňánin* bezpečně vstoupit do moře světských činností. Jestliže neumíte plavat a půjdete do moře, vlny vás pohltnou a vaše smrt bude jistá.“

Tím se vysvětluje, proč Kršna Ardžunu učil vědět o *átmadžňáně*. *Átman* ani nezabíjí, ani neumírá. Ti, kteří věří, že *átman* zabíjí nebo umírá, neznají jeho podstatu. *Átman* Ardžuny nezabíjí a *átman* Bhíšmy či Dróny neumírá, *átman* Kršny nenabádá! To všechno jsou jen fáze duality příčiny a následku. *Átman* nemůže být ani příčinou, ani následkem jakékoli *karmy*, on je *nir-vikára*, nepodléhající změnám.

„Je šest forem obměňování a pozměňování: vznikání, bytí, růst, měnění se, upadání a zánik. Toto jsou *šadvikáry*. Vznikání neboli *džanma* znamená, že něco prve nebylo a pak je. Když napřed je a potom není, říká se tomu *maranam* neboli smrt. *Džanma* se týká jen organických bytostí, ne anorganických věcí. *Átman* nemá žádné orgány, je *nir-avajava*, nenarodil se, tak jak by mohl zemřít? Koho zabíjí? Je nezrozený, věčný.

Jako člověk odloží staré šaty a obléká si nové, tak odkládá *déhí* (ten, kdo sídlí v těle) jedno tělo a bere na sebe další. Tělo je pro jedince to, co jsou šaty pro tělo. Kdybys znal skutečnou podstatu *átmana*, nedal by ses unášet žalem. Všechny tvoje zbraně mohou ublížit jen materiálnímu tělu, nemohou ublížit *átmanu*, který nepodléhá změnám. Poznej tuto pravdu a vzdej se malomyslnosti.

První povinností *kšatriji* je bránit *dharmu* a ničit *adharmu*. Uvědom si, jaké máš štěstí! Na tomto bitevním poli máš důstojné nepřátele, jako je Bhíšma a další. V minulosti tento Bhíšma bojoval proti svému guruovi, bráhmanu, který ho naučil všem uměním, proti samotnému Parašurámovi, a to proto, aby v prvé řadě plnil svou povinnost *kšatriji*. A nyní ty se jako zbabělec bojíš pozvednout své zbraně proti takovým rekům. *Kšatrija* plní svou povinnost, když brání věc *dharmy*, byť i proti nepřizní osudu. Taková je cesta pokroku.

Kšatam znamená *duhkham*, utrpení, a *kšatrija* je ten, kdo zachraňuje bytosti před utrpením. Příležitost, jako je tato, vést válku na straně *dharmy* proti silám *adharmy*, se člověku naskytne jen málokdy. Byl jsi jako *kšatrija* pozhánán účastí na této bitvě na straně *dharmy* (*dharmajuddha*). Uvědom si, kolik zásluh získáš službou, kterou nyní můžeš přinést světu. Válce vedené za účelem nastolení míru a blahobytu (*šánti*, *saukhja*) ve světě, se říká *dharmajuddha*, a tato bitva je právě takovým bojem, v němž spravedlnost musí nutně zvítězit.

Kuruovci neopomenuli páchat jakýkoli hřích, jakoukoli nespravedlivost a neřest. Uráželi starší, opouštěli ctnostné, hanobili cudné a zraňovali sebeúctu dobrých. Jejich špatné skutky nelze ani

spočítat. Nyní nastal okamžik odvěty, kdy budou muset nést odpovědnost za všechny spáchané zločiny. A jestliže se právě v tuto hodinu zachováš jako zbabělec, přineseš hanbu svým rodičům, bratrům i celé kastě *kšatrijů*.

Představuješ si, že válčit je hřích. To je velký omyl. Hříchem je naopak vyhýbat se příležitosti zničit zlé a prodlužovat tak muka ctnostných. Jestliže se nyní vzdáš své *dharmy*, vystavuješ se nebezpečí vlastní zkázy. Budeš-li se však *dharmy* pevně držet, zůstaneš nedotčen hříchem. Buď pevné mysli, nepropadej ani jedné, ani druhé dualitě tohoto světa.“ Takto hovoří Kršna o základech vlastní *dharmy* (*svadharma ništha*) v osmi slokách, počínaje veršem 31.

Člověk se má chopit činností s myslí stejně vyrovnanou v časech dobrých jako špatných. To doporučuje Kršna v 37. sloce. Veršem 39, po slovech „*éša thébhithá sánkhjā*“ (vysvětlil jsem ti rozumové důvody), Kršna přechází k výkladu *jógabuddhi* nebo *buddhijógy* a žádá Ardžunu, aby pozorně naslouchal.

Dojde-li s plným vědomím intelektu k úplnému vzdání se touhy po ovoci činů, stává se z toho to, co Kršna nazývá *buddhijóga*. Intelekt musí být cvičen a očištěn, jinak není možné vzdát se plodů činnosti a konat ji jako svou povinnost nebo oběť Pánovi. Takto očištěný intelekt se nazývá *jógabuddhi*. Vypěstujte si jej a s jeho pomocí se osvobodíte z pout *karmy*. Abych řekl pravdu, vy – to skutečné vy – je stejně nad a za *karmou*.

Možná namítnete, že raději od *karmy* upustíte, než abyste se cvičili v obtížné disciplíně vzdání se jejích plodů. To ale není možné. Ne, *karma* je nevyhnutelná. Člověk nějakou *karmu* konat musí, ani na okamžik se od *karmy* nemůže osvobodit. „*Nahi kaščit kšanamapi,*“ říká Kršna ve třetí kapitole Gíty.

„Ardžuno, každý skutek (*kárja*), každá aktivita (*karmā*) má svůj začátek a konec. Ale u *niškāma karmy* (*karmy* bez přání) nic takového není. To je rozdíl mezi nimi. Je-li *karma* konána s přihlédnutím k zisku, který z ní vyplyne, bude činitel muset vytrpět ztrátu, bolest, případně i trest. *Niškāma karma* však osvobozuje od všech těchto následků.

Budete-li toužit po ovoci *karmy*, budete se v důsledku zapletení do svých přání znovu a znovu zrozovat. Jakmile se jí vzdáte, jste z koloběhu osvobozeni. Praktikování tohoto druhu odříkání ukončí stav vašeho zajetí. To hlavní je pevně se držet cíle. Cílem je *karma*, ne *karmaphala* (ovoce

činu). Mohu vám říci, že touha po ovoci činů je známkou *radžóguny*, která vám nepřísluší. Snad tedy dáte přednost tomu zůstat nečinní? Nuže, to zase svědčí pro *tamógunu* a ta je ještě horší než *radžóguna!*“ Pán ustanovil čtyři příkázání. První je: „čiň“ a ostatní tři zní: „nečiň“. První vyžaduje pěstování síly, ostatní vyvarování se slabosti.

Samozřejmě, že tyto rady nedostává jen Ardžuna, potřebuje je celé lidstvo. Ardžuna je jen muž, který lidstvo zastupuje. Všichni studenti Gíty si musí v první řadě osvojit zásadní lekci, že Gíta platí pro každého hledajícího.

Další věc, již je třeba věnovat pozornost, je následující: Gíta oslovuje člověka, nehovoří k ptákům ani zvířatům, k bohům ani polobohům (*dévatá*). Člověka podněcuje k činu touha po plodech jeho konání. Jestliže čin neslibuje přinést ovoce, lidé nebudou nic dělat. Prospěch, zisk, odměna a výsledky – to je to, co hledají. To se však netýká těch, kteří sahají po Gítě, aby z ní pili nektar božího poselství. Ne každý touží po nektaru; toužíš-li po něm ty, je jasné, že aspiruješ na věčnou radost a na to být navždy osvobozen. V tom případě musíš zaplatit cenu – vzdát se touhy po ovoci činu a vše odevzdat Pánovi k nohám.

KAPITOLA 4

Pošilháváš-li po plodech svých činů, vystavuješ se starostem, obavám a zneklidňování. Může vyvstat otázka, jak se uживíme, vzdáme-li se plodů své práce? Ale proč tato slabost srdce, tato nervozita? Ten, kdo vás ujistil: „*jógakšémam vahámjaham*“, se zajisté o všechno postará. On dá živobytí i prostředky. Jedině musíte rozvážit, jestli je důležitý šťastný život, nebo je-li důležitější osvobození z koloběhu zrození a smrti. Šťastné žití je jen na krátkou dobu, radost osvobození je navždy a je neotřesitelná.

Na této otázce si mnoho komentátorů cvičilo inteligenci a různě o tom psali. Mnozí tvrdí, že se doporučuje vzdát se ovoce činů, protože na ně konatel nemá právo ani oprávnění.

To je hrubá chyba. Pán v Gítě říká: „Odmítej ovoce (*má phaléšu*).“ To znamená, že čin přináší výsledek, ale konatel si ho nemá přát, ani ho při činnosti mít na zřeteli. Kdyby Kršna měl v úmyslu říci, že konatel nemá na ovoce právo, byl by řekl: „nepřináší to ovoce – *na phaléšu*“ (*na* značí ne). Budete-li proto odmítat *karmu*, budete přestupovat příkázání Pána, a to by byla vážná chyba.

Má-li tedy člověk právo konat *karmu*, má právo i na ovoce. Nikdo to nemůže popřít ani toto právo upírat. Ale konatel může z vlastní svobodné vůle a z vlastního rozhodnutí odmítat dát se ovlivnit výsledkem, ať již příznivým či nepříznivým. K tomu Gíta ukazuje cestu: „Konej... a odmítejte důsledky.“ Touha po výsledku činu je známkou *radžóguny*. Vzdát se činu, když konatel nemůže užívat jeho ovoce, je znakem *tamóguny*. Konat *karmu* a vědět, že bude mít následky, a přesto se na ně nevázat a nedat se jimi znepokojovat, je známkou *sattvaguny*.

Karmajogín, který poznal tajemství *karmy* ve spojení s obětováním plodu činu (*phalatjága*), by měl mít více *samabuddhi* než *sangabuddhi*. Neboť *sangabuddhi* (připoutaný intelekt) ho vtahuje do zaplétání a vazeb. Tato *karma* je moje; její výsledky jsou plodem mého úsilí. Já jsem ten, kdo má na ně nárok, takové jsou myšlenky, které připoutávají konatele. Kršna radí, aby se člověk nad tuto *sangabuddhi* povznesl. Prohlašuje: „*Samatvam jógam učjate,*“ vyrovnanost je pravá jóga.

Ve druhé kapitole Kršna vysvětlil v hrubých rysech čtyři základní body: princip *šaranágati* – úplného odevzdání, učení *sánkhja*, postoj jógy a vlastnosti *sthitapradžni*. O třech prvních jsme již hovořili, nyní přejdeme ke čtvrté:

V odpověď na Ardžunův dotaz ho Kršna poučil o podstatě a charakteristických rysech *sthitapradžni*. Ardžuna ho prosil: „Ó, Kéšavo,“ při tomto oslovení se Kršna usmál, neboť hned věděl, že Ardžuna poznal jeho velebnost. Chcete vědět proč? Nuže, co znamená jméno Kéšava? Kéšava je „ten, kdo je ve třech podobách (*trimúrti*) – Brahma, Višnu a Šiva.“ Ardžuna z Kršnovy milosti dosáhl takového stupně realizace.

Na Ardžunovu prosbu, aby ho Kršna poučil o vlastnostech pravého *sthitapradžni*, odpověděl: „Pártho, *sthitapradžña* je oproštěn od všech přání. Je stálý v poznání i vědomí jediného *átmana*.“

K tomu je třeba dvou procesů: vzdání se všech chtivých podnětů mysli je negativní proces a zasadit do mysli radost, trvale přítomnou radost, je aspekt pozitivní. Negativní proces je odstranění všech výhonků nepravosti a zla z mysli, pozitivní proces spočívá v tom, na takto očištěné půdě vypěstovat úrodu lásky k Bohu! Kultivace sklizně, kterou potřebujete, je pozitivní, vytrhávání plevelů je negativní fází procesu. Potěšení, jež smysly čerpají ze světa předmětů, jsou plevel, vypěstovaná úroda je připoutanost k Bohu. Mysl je pytel přání, a pokud tato přání nejsou odstraněna i s kořeny, není naděje na zánik mysli a to je velká překážka na cestě duchovního pokroku. Když jsou z látky vytahovány nitě, jedna za druhou, co zbyde z látky? Nic. Mysl sestává z útků a osnov přání. Když mysl mizí, tvoří se *sthitapradžña*.

To první, co je třeba přemoci, je *káma*, démon chtění. K tomu není třeba žádné velké bitvy ani krásných slov, která by přesvědčila chtění, aby zmizelo. Přání neodejdou v prvním případě ze strachu, ani ve druhém z blahovůle. Přání jsou objektivní a patří do kategorie viděného. *Sthitapradžña* se osvobodí od připoutanosti, získá-li přesvědčení, že je pouze pozorovatelem, a ne pozorovaným. Tak přemůže chtění. Jak funguje mysl, je třeba pozorovat zvenčí a nezaplétat se do ní. To je smysl této disciplíny.

Fungování mysli lze přirovnat k silnému elektrickému proudu. Je třeba ji pozorovat z určité vzdálenosti a nedotýkat se jí, vyhybat se přímému kontaktu s ní. Dotkneš-li se proudu, spálí tě na popel. Stejně tak mysl. Kontaktem s myslí nebo připoutaností k ní jí dáváš možnost tě zničit. Čím jsi od ní dál, tím lépe. Musíš ji umět obrátit a co nejlépe využít k vlastnímu prospěchu.

Blaženost, v níž je *sthitapradžña* pohroužen, nepřichází z vnějších předmětů; ty on ani nepotřebuje. *Ánanda* je v každém přítomna jako součást jeho podstaty. Jedinci s čistým vědomím nalézají nejvyšší blaho v uvědomování si své vlastní reality – *átmana*. Tato radost je *svasampádjam*, takříkajíc samo-zasloužená. Prožívá ji jen sám jedinec, bez potřeby zdůvodnění.

Jelikož toto Ardžunovi nebylo známo, musel mu to Kršna jednoduchým a srozumitelným způsobem ve strofách 56 až 58 objasnit. S radostí a bolestí se můžeme setkat třemi různými způsoby: *ádjhátmickým*, *ádhibhautickým* a *ádhidajvickým*. Je dobře známo, že hříchy přinášejí jako odplatu hoře a záslužné činy jsou odměňovány štěstím. Ale *sthitapradžña* nezná ani bolest žalu, ani vzrušení radosti. První ho neodpuzuje, druhé nepřitahuje. On nebude utíkat od bolesti ani spěchat k radosti. Jen ti, kteří neznají *átmana*, jásají nebo věší hlavy, když je potká radost či žal.

Sthitapradžña bude trvale pohroužen v kontemplaci a přemítání (*manana*). Je nazýván *muni*. Jeho intelekt je vyrovnaný, ničím neotřesitelný, protože ho nesužují smysly. Je třeba si zde povšimnout jedné věci: nutným předpokladem k *sádhaně* je vítězství nad smysly. Ale ani to ještě není všechno. Dokud je mysl ještě přitahována objektivním světem, nemůže nikdo tvrdit, že plně zvítězil. Proto Kršna říká: „Ardžuno, získej nadvládu nad svými smysly a nebudeš se muset bát, neboť pak budou jako hadi zbavení jedovatých zubů.“ Přesto přetrvává nebezpečí myšlenek a impulsů, které člověka táhnou ven do světa. Chtění nemá žádné meze. Nikdy nemůže být uspokojeno.

Proto je třeba současně s ovládnutím smyslů získat i vládu nad myslí. To je znakem *sthitapradžni* na rozdíl od *gatapradžni* (nemoudrého jedince bez vyrovnané mysli). Kam se ubírá *gatapradžña*? Vstříc vlastnímu zániku, nikam jinam.

Cesta vzhůru k vyššímu stupni je pro *sthitapradžñu*. Stačí, je-li z výše zmíněných ovládnuta jen mysl; pak ovládnutí vnějších smyslů už není nutné. Není-li mysl připoutána k předmětům, smysly nemají k čemu by přilnuly, jsou o hladu a zahynou. Láska i nenávisť umírají, jsou-li vyhladověny. Pouta s objektivním světem jsou přetátá, i když jeho vliv na smysly může ještě působit dál. Jak může cokoli z tohoto světa přinést žal či radost tomu, kdo byl požehnan vědomím *átmana*?

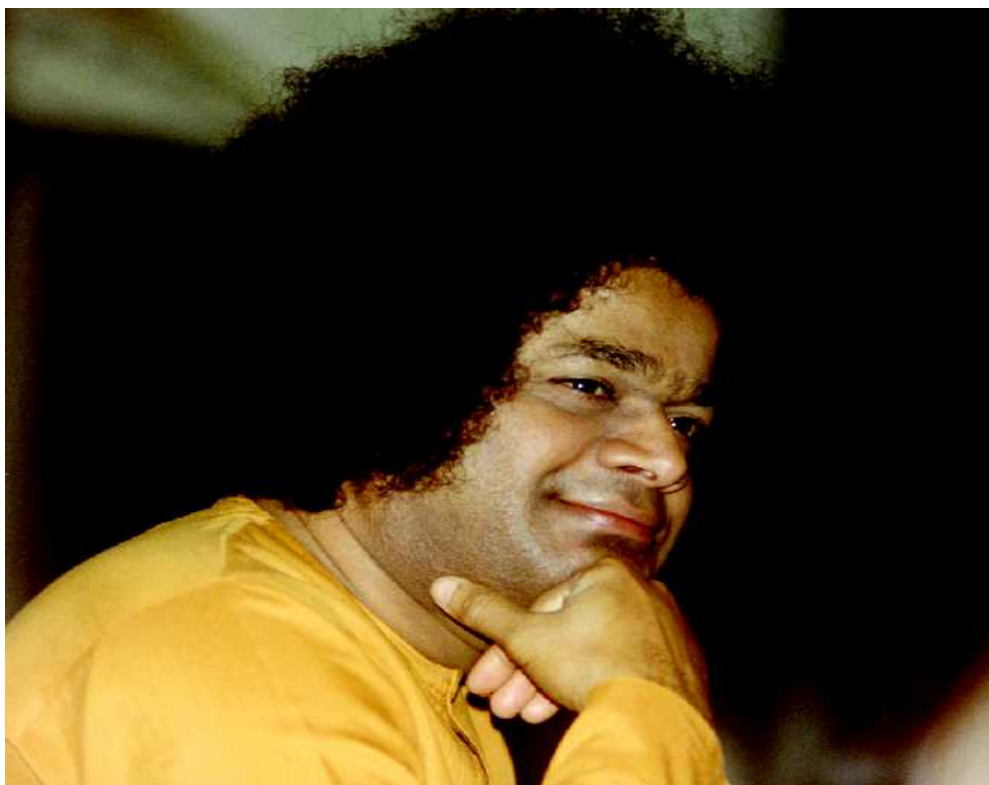
Jako hvězdy blednou a stávají se neviditelnými, když vychází slunce, stejně tak mizí smutek, neklid a nevědomost, když vychází slunce poznání neboli *džňány*.

Člověk má tři hlavní nástroje: mysl, intelekt a smysly. Když jsou všechny tři v jednotě a spolupracují, uskuteční se buď „ponoření do proudu“, nebo „osvobození poznáním *átmana*“. Kršna předvídal, že Ardžuna nedokáže přijít na kloub tomu, která z těchto možností se po spolupráci mezi jednotlivými nástroji uskuteční, a proto se sám hned ujal odpovědi. „Ardžuno,“ pravil, „když mysl spolupracuje se smysly, vstupuješ do proudu nazvaného *sansára*; když se však mysl podřídí intelektu, dosáhneš poznání *átmana*. Jedna cesta vede k *sansáraprápti*, druhá k *átmaprápti* (dosažení *átmana*). Intelekt se musí rozhodnout a mysl musí takto přijaté rozhodnutí uskutečnit. To je správný postup.“

Indrija neboli smysly musí být zcela zničeny. Tím se vyznačuje *sthitapradžña*. Proto v době, kdy všechny bytosti prožívají noc, *sthitapradžña* bdí. Když jsou naopak ostatní bytosti vzhůru, *sthitapradžña* spí. Bráno doslovně by to znamenalo, co je pro jednoho noc, je pro druhého den. Ale to by bylo absurdní. Z toho by plynulo, že *sthitapradžña* je někdo, kdo spí ve dne a v noci je vzhůru.

Toto prohlášení však má velmi hluboký vnitřní význam. Obyčejní lidé jsou bdělí v záležitostech povstávajících ze světa a týkajících se smyslů. Bdění pro ně znamená pozornost, kterou věnují světským záležitostem. Ale *sthitapradžña* právě o tyto věci nedbá, v tomto ohledu takříkajíc spí. Co znamená spánek? Spánek je štěstí vyplývající z nečinnosti smyslů. A bdění? Bdění znamená podlehnout smyslům a posluhovat jim. Když tedy obyčejní lidé slouží smyslům a plní jejich požadavky, *sthitapradžña* spí. Jinými slovy: zapomenete-li setrvat v *átmanu* (*átmasthiti*), upadnete do *déhashthiti*, z úrovně vědomí *átmana* spadnete do tělesného vědomí.

To je to, co se stává obyčejným lidem, na stupni vědomí *átmana* spí a ve stádiu *déhashthiti* bdí. V případě *sthitapradžni* je to obráceně. Na stupni vědomí těla spí a při vědomí *átmana* bdí. Ani omylem se neprobudí do světa smyslů, kde je obyčejný člověk nejbdelejší! To je ten vnitřní smysl. Velmi se liší od doslovného významu, který by v případě, že bychom ho považovali za pravdu, dával právo zlodějům, hlídačům a dalším na titul *sthitapradžni*, neboť ti všichni jsou vzhůru v noci a spí ve dne! Jen ti, kteří se vzdali i nejmenšího stínu chtění a stali se pouhými nástroji, mohou dosáhnout míru (*šánti*). Na konci popisu *sthitapradžni* Kršna zdůrazňuje *káma ná-tjága*, nutnost vzdát se všeho chtění.

Člověku, rmoutícímu se na bitevním poli života, zmatenému vším tím, co ho rozptyluje nebo přitahuje, který neví, kam se má obrátit a kterou cestou se vydat, Mádharma předává toto učení *sánkhja jógy* (II. kapitola). Další kapitoly jsou komentářem k učení v této kapitole. „Ardžuno, připrav se na odevzdání mysli, na pohroužení se do vlastního Já. Odpoutej mysl od pěti elementů, od kategorií zvuku (*šabda*), doteku (*sparša*), tvaru (*rúpa*), chuti (*rasa*) a vůně (*gandha*), a staneš se *sthitapradžňou*,“ říká Kršna. Ve II. kapitole podrobně a snadno srozumitelným způsobem vykládá *átmatattvu* (verše 11 až 30).

Od 39. do 75. sloky učí postoji *dharma-karmy*, který je pro dosažení nejvyššího Božství nepostradatelný. Tento postoj, založený na *karmajóze*, má konkrétní formu v *samatá-buddhi* (vyrovnané mysli), které je nutno dosáhnout.

Rozšiřujte srdce

Promluva Šrí Satja Sái Báby, Bengalúr, 1. 8. 1976

Vtělení lásky!

Bez pravdy, poctivosti, míru a lásky je hromadění učenosti neplodným procesem. Bez nich je každá dobročinnost, každá služba poskytnutá druhým neúčinná. Bez nich se vysoké úřady s autoritou, na které je někdo dosazen, mění v místa pronásledování. Bez nich žádný dobrý čin nebo chvályhodný výkon nemůže nést ovoce. Jsou čtyři hlavní typy lidí: ti, co vidí ve všem a v každém jen dobro, ti, co vidí dobré jako dobro a zlé jako zlo, ti, co vidí dobré jako zlo a zlé jako dobro, a konečně ti, co nevidí dobro vůbec, protože i to dobro, které vidí, přeměňují ve zlo. Z těchto skupin můžeme tolerovat první tři, ale čtvrtý typ je rozhodně démonický.

Školství se v přítomné době ocitlo ve zmatku. Místo aby ukázalo zemi cestu k blahobytu a bratrství, usilovně se snaží vést národ po cizích a ponižujících stezkách. Nestaví na silných a životodárných základech indické kultury, ale na Macaulayových plánech. Většinou nenalzáme mezi výsledky moderního školství ani stopy po morálních ctnostech, čestnosti, bezúhonnosti, horlivosti sloužit a ochotě k odříkání.

Ten, kdo žije jen pro jídlo, je hříšník

Vzdělání poskytované ve starobylé Indii mělo mnohem vyšší úroveň a přinášelo více ovoce, protože vybavilo žáka zdravou samostatností v jednání. Darovalo mu klidnou a vyrovnanou mysl a nikdy mu nedovolovalo stát se otrokem třpytivých rozmarů a okouzlení cizími kulturami. Naučilo ho rozlišovat mezi tím, co je lehkomyšlné a co je stálé, co povznáší, a co strhuje dolů. Mělo studenta k tomu, aby nabízel život své mateřské zemi se zářivou tváří a jiskrou v očích. Vyzbrojovalo ho proti všem překážkám na cestě pozvednutí vlastní kultury a seberealizace. Napomínalo ho, aby se stavěl

bez odpočinku a úlevy proti nepravdě, nespravedlnosti a násilí.

Ale místo toho, abychom pěstovali tyto vysoké ideály a zařadili je do našeho vzdělávacího systému, si nyní vypůjčujeme ideály vzdělání od jiných národů s odlišným dědictvím. Nemáme víru v systém, který naši předkové chválili po tisíciletí. Vzdělání by mělo být ceněno nejen jako prostředek k získání živobytí, ale jako nutný předpoklad pro šťastný, klidný a pokrokový život, který vede člověka od živočišné úrovně existence do přítomnosti boží, kde láska a světlo nerušeně kralují. Kdo žije jen pro jídlo, je vskutku velký nenasyta. Kdo však žije proto, aby získal plné vědomí své vrozené reality, je požehnán. První je hříšník, druhý ideální stoupenec.

Ochota k odříkání je přední ctností charakteru

Jelikož inteligence je zvláštní znak lidské bytosti, je třeba všemožně se snažit o její rozšíření a zostření, aby se stala vhodným nástrojem k porozumění vnitřnímu i vnějšímu světu. A spolu s inteligencí musí být pěstován stejnou měrou i charakter. Jedině pak může být inteligence použita, aby sloužila společnosti. Být připraven odříci si vlastní potěšení, abych mohl ulevit druhému v tísní, je přední ctností charakteru. *Mókša* znamená osvobození. Odříkání také znamená vzdát se neboli také osvobození. Tajemství obojího je totožné.

Čeho přesně je nutné se vzdát? Nejhorším nepřítelem je žádostivost, ta musí být usměrněna a odhodlaně redukována, až vás přestane obtěžovat. Vedle žádosti musí být odložena i zloba a chamtivost, protože ty se vyskytují všude, kde jsou žádosti. Když vyřknete „lučištník“, jsou v pojmu kromě luku zahrnuti i šípy. Stejně je žádost vždy spojena se zlobou

a chamtivostí. Žádostivost je špatná, i když žádá věhlas a autoritu. Touha po moci a mamonu ruiniuje mnohý život.

Život je pouť a zdejší studenti musí putovat dlouho. Je tedy nutné dodat jim dovednost, nadšení a jistotu, se kterými se mohou šťastně dostat kupředu. Jejich srdce jsou čistá, vytrvalá a vnímavá. Dospělí by se měli chovat tak, aby neposkvrnili srdce žáků, nečinili je omezenými a pomstychtivými. Je třeba je povzbudit, aby svá srdce zvětšovali a obměkčovali intenzivní sociální službou.

Bohatství nemůže přinášet radostnou spokojenost

Našim školám se nepodařilo udržet vysoký standard dávných dob. V minulosti ve svatých společenstvích mudrců žák prošel, jen když získal sto procent bodů z určitého předmětu. Dnes stačí třicet bodů ze sta k tomu, aby univerzita vydala vysvědčení, že student prospěl. To znamená, že je dovoleno beztrestně spáchat sedmdesát chyb a nic se nestane. Jestli je tak lehké obdržet diplom a na základě diplomu být jmenován na zodpovědné místo, takto dosazená osoba bude mít tendenci udělat sto chyb na každých sto svěřených úkolů a zůstane v bezpečí na svém místě. Jak mohou být takoví lidé zachránci a pilíři zítřejší Indie?

Proto vždy říkám studentům mých fakult, aby kladli větší důraz na vystříhání se špatných „poznámek“ než na získání dobrých „známek“. Bohatství nemůže přinášet radostnou spokojenost, tu může darovat jen samotné Božství. Budete-li silně toužit po Bohu, radost a mír vám budou přidány.

Vtělení božského *átmana*! Budete-li následovat tyto povznášející ideály, narazíte na mnohé překážky, které vám druzí budou stavět do cesty. Proto musíte být stále bdělí a ostražití, abyste nesesli na lep jejich doširoka rozprostřených nástrah.

Uvědomění znamená život. Buďte si vědomí své vnitřní síly a slávy. Vyjadřujte toto vědomí službou společnosti. V severní Indii jogíny (pokročilé duchovní aspiranty), mudrce a mnichy

oslovují *mahárádž*, což znamená císař. Císařem je ten, kdo má pokladnici bohatou na drahokamy odpoutání a služby, nikoliv plná sklepení drahých kovů. Bohatství, které shromáždíte, není vaše. Bohatství, o které jste se podělili, je vaše. Bohatství, které vám patří, nemusíte schovávat.

Hanobení a kritizování také prospívají

Bohatství, které jste rozdali, je ve skutečnosti vaše. To je důvod, proč se ve védách praví: „Nesmrtelnost nelze získat skrze činy, ani skrze potomstvo, ani bohatstvím, pouze skrze odříkání.“ Mládež musí získat a uložit v sobě všechny dovednosti a ctnosti, které mohou dopomoci Indii, aby zazářila jako dobrodinec a učitel lidstva. Musí si vypěstovat sebedůvěru, základy pro domy svých životů. Dále musí postavit zdi sebeuspokojení a zastřešit je sebeobětováním. V takovém domě pak může žít a dosáhnout seberealizace. Tak musí postupovat stupeň po stupni a stát se příklady indické kultury a její slávy.

Někteří lidé, trpící závistí z obnovování věčného náboženství ke vzkříšení slávy Indie, se snaží podkopat základní články této víry a vytvářet zmatek v myslích mládeže. Slavičí zpěv zní drsně uchu vrány, ale vrání kritika skřivana neumlčí. Kachna pomlouvá labuť, že je ošklivá, ale to ani dost málo nevdá labuti, a ani v nejmenším se kachně nedaří ubrat nebeskému ptáku na nádheře. Hanobení, kritika a opovržení – to vše se má nechat stranou, bez povšimnutí a nepřikládat tomu žádnou hodnotu. To patří k běhu věcí; vlastně svým způsobem to také prospívá tím, že pomáhá zdůraznit výtečnost, která vyjde více na světlo. Působí to jako lesklá fólie, zvětšující záři. Kromě toho, řekne-li jedna osoba „ne“ a druhá „ano“, jedná se o subjektivní problém.

Mládež by se nikdy neměla dát strhnout k fanatismu

Pokusy o zatemnění Sáiho skvělosti se nemohou nikdy zdařit. S jedinou výjimkou. Představme si, že Sáiho skvělost je naznačená přímkou o určité délce. Snahy zkrátit ji vygumováním nebo stíráním ji nezkrátí, ale když vedle ní narýsujete

delší přímku, pak se automaticky zkrátí! Tak dělejte ty věci, které dělá Sái, ale ve větším a grandióznějším měřítku. Pak se Sáiho věhlas určitě zmenší. To je účinnější cesta než vymyšlení neopodstatněných historek.

Samozřejmě, že dotyčný k tomu musí mít kvalifikaci a autoritu, aby se pustil do takového pokusu. Jak může mravenec změřit hloubku oceánu? Přesto se mnozí vydávají na toto pole proto, že nemají nic lepšího na práci. Jediné, co se jim podaří, je zčeřit klidné ovzduší v zemi.

Ježíš byl korunován trnovou korunou. Ostnatý plot kolem stromu je jasným důkazem, že strom nese chutné ovoce. Drahocenný čas by se neměl promarnit v takových hrách. Lépe by byl využít realizací vlastní svatosti a službou společnosti.

Všechny Sáiho činy jsou nezištné, posvátné a prospěšné. Sái nikdy neublížil. On zakládá cestu k pravdě, cestu morálnosti a svatou cestu k realizaci Boha. Sáiho práce bude pokračovat vítězně. Taková osoba, která by přiměla Sáiho, aby se ze strachu vzdal svého úkolu, se ještě nenarodila a ani se nikdy v budoucnosti nenarodí. Neboť pravda je nepřemožitelná, pravda musí triumfovat. Pes štěká na svůj vlastní obraz v domnění, že je to sok. Ostatní psi, kteří neznají důvod, se přidají a celé okolí je zaplaveno štěkotem. Někteří psi štěkají na hvězdy, ale hvězdy se nepohnou. Nenechte se znepokojovat tím planým povykem. Pokračujte ve svém poslání sloužit s obvyklým nadšením. Mládí by se nikdy nemělo dát strhnout k fanatismu nebo revoluci. Pokoušejte se ovládat emoce již od útlého věku. V jednom je tento rozruch užitečný: Můžete se cvičit v sebeovládání za takto ztížených podmínek.

Vaším mistrem je vlastní srdce, ve kterém sídlí Bůh

Rád bych oznámil jednotkám Séva organizace, že velmi brzy budou svědky realizace všech svých ideálů. Ale jako reakce na dosažené úspěchy bude též přibývat pomluv a hanobení.

Halda vykopané země vedle studny roste, čím hlouběji se studna hloubí. To je zcela přirozené. Někteří lidé si všímají hloubky studny, jiní výšky náspu.

Vždy jsem vám opakoval jednu pravdu: Vaším mistrem je vaše srdce, kde dlí Bůh. Vy sami jste tři osoby, ne jedna: osoba, o níž se domníváte, že jste, osoba, o níž se domnívají ostatní, že jste, a osoba, kterou ve skutečnosti jste. Co ve skutečnosti jste, je Bůh. Bůh je ve vás, s vámi, nad vámi, kolem vás, za vámi. Ve skutečnosti jste všichni svatí, rozdíly ve jménech a tvarech jsou pouze dočasné a vnější.

Pokračujte v plnění nejvyšší povinnosti k sobě samým – sledujte „čtyři F“: následujte mistra, čelte ďáblu, bojujte až do konce, dokončete hru (v angl. follow the master, face the devil, fight to the end, finish the game). Pak si získáte mou lásku v plné míře. Láska je můj největší zázrak. Láska vám může přinést náklonnost celého lidstva. Láska nebude tolerovat žádný sobecký cíl nebo prostředek. Láska je Bůh, žijte tedy v lásce. Pak vše bude správně, vše bude dobře. Rozšiřte srdce, aby mohlo obejmout všechno, nezužujte je na nástroj omezené lásky.

Někdo o mně říká, že k sobě přitahuji lidi pomocí zázraků. Tyto zázraky neprovádím, abych předváděl moc. Prostě se stanou a slouží jako důkaz moci. Vlastně kdykoliv se stane, že někdo zneužije své moci – fyzické, duševní, ekonomické nebo duchovní – Sái ho za to vždy velmi silně odsoudí. Proto se Sáiho moc nemůže stát předmětem univerzitní zkoušky. Sái je omezen jen vlastní vůlí. Ale když se utvoří blízký a drahocenný vztah, lze vniknout do Sáiho mysteria trochu hlouběji. To je nejvíc, co lze dokázat.

Vtělení božského *átmana*! Pěstujte mír a rovnováhu v myslích, svůj život prožívejte ve sledování posvátných cílů jako je služba trpícím, nemocným a strádajícím.

To je má rada a to vám zajistí mé požehnání.

**Milujte své bližní. Rozvíjejte pocit vzájemnosti.
Zameťte všechnu závist a hněv.**

Šrí Satja Sáí Bába

DHARMA VÁHINÍ - Stezka mravnosti a odvahy

Kapitola 10

A nyní něco o božím domu, sídle konkretizovaného aspektu Božství ve tvaru, nazvaném *álaja* neboli *mandir* – o chrámu a pravidlech *dharmy*, která se na něj vztahují. Tyto předpisy v důsledku vrtochů a předsudků určitých orgánů přebujely a chrámová zřízení zahltily. Věřící jsou odváděni od *dharmy*, od *brahma*, a dokonce od správné *karmy*; velký počet těchto pravidel, jejich rozmanitost a nesmyslnost uvádějí oddané ve zmatek. Slepé trvání na jejich dodržování již způsobilo nemalou škodu celému světu. Ve skutečnosti představují tyto předpisy a konvenční pravidla první krok vzdalování se Bohu a do velké míry se podílely na šíření ateismu.

Zahloubte se a přemýšlejte o funkci chrámu. Chrámy jsou středisky disciplíny, kde jsou aspiranti vedeni krok za krokem k prozření pravdy; jsou to školy pro výcvik ducha, akademie pro podporu studia šáster, ústavy vyšších věd, laboratoře pro zkoušení životních hodnot a nemocnice nejen pro léčbu nemoci „zrozování se a umírání“, která člověka napadá od věků, ale i pro léčbu mnohem specializovanějších „duševních onemocnění“, kterými trpí lidé neznalí tajemství, jak dojít míru. Jsou to dále gymnázia pro zlepšení stavu člověka, která léčí jeho kolísající víru, ubývající náboženské přesvědčení a vzdouvající se egoismus, a jsou zrcadlem, odrážejícím estetická měřítká a výkony člověka.

Účelem chrámu je probudit Božství (*mádhavatva*) v lidství (*mánavatva*) a přivést člověka k přesvědčení, že tělesná schránka, ve které žije, je boží dům. Proto všechny chrámové konvence, obřady a rituály zdůrazňují a pěstují poznání (*brahmadžňána*) pravdy, že člověk (*džíví*) je jen vlnou v moři.

Šástry učí, že nakonec všechny lidské skutky a aktivity musí směřovat k odpoutání, protože odpoutání je nejlepším předpokladem k rozvíjení *brahmadžňány*. Z trojice: *bhakti*, *džňána* a *vairágja* (oddanost, poznání, odpoutání) je královnou *bhakti*; pravidla a předpisy jsou dvorními dámami. Královna zajisté zachází se svými služebnicemi s laskavou ohleduplností a blahovůlí, ale pokud by náboženské obřady, které lze přirovnat ke služebným a pomocnicím, královně nevěnovaly patřičnou úctu, měly by být nemilosrdně propuštěny. Proto musí také všechny formality a rituály v chrámech sloužit k oslavě královny *bhakti*. Toto je souhrn a jádro *dharmy*, která má řídit a ovládat všechny chrámy. Jen tehdy může člověk dosáhnout cíle.

Bhakti nejvíc pomáhá k dosažení blaženého splynutí s *brahma*, protože vede myšlenková a citová hnutí a emocionální vzněty člověka k Bohu. V tomto duchu se také utvářely jednotlivé podrobnosti ve způsobu uctívání Pána v chrámech. Všechny obřady v chrámu, počínaje „probuzením Pána“ v brzkých ranních hodinách a konče jeho „ukládáním ke spánku“ pozdě večer, mají podporovat a zvyšovat sklon mysli k oddanosti. Každá z těchto epizod napomáhá sublimaci určité emoce, a to obzvláště půvabným způsobem. Při vznešenosti těchto zkušeností vzrušení nižších emocí slábne a mizí. Nízké emoce obyčejného života jsou povýšeny na bohoslužbu a odevzdanost všemocné přítomnosti.

Pán vyvolá v každém jedinci právě ten cit, který k němu dotyčná osoba chová; chápe-li ho někdo jako netvora (*bhúta*), nahání Pán hrůzu jako netvor. Bude-li si ho někdo představovat jako Pána pěti žvlů (*bhútanátha*) a bude-li tomu věřit, Pán se takto projeví. Možná se tážete, jak je to možné?

Nyní se stalo módou udílet rady; libují si v tom lidé, kteří vědí, i ti, kteří nevědí a nezáleží jim na tom, zda se někdo jejich radami řídí nebo neřídí. Lidé se utíkají do pózy nadřazenosti a udílení rad jen proto, aby se cítili důležití a chlubili se svým postavením. Jsou oslepeni vlastní nadutostí a zasluhují si spíše politování než odsouzení, neboť nikdo nemůže ve věcech týkajících se Pána tvrdit: „Tak, a ne jinak.“

Navíc – přestože pro poznání (*džňána*) a odpoutání (*vairágja*) mohou platit určitá měřítka, oddanost (*bhakti*) má vlastní měřítka. *Bhakti* na sebe bere mnoho různých podob, přizpůsobujících se postojí oddaného. Kansa, Džarásandha, Šišupála, Hiranjakašipu, atd. se stavěli k Pánovi nepřátelsky, proto se Pán projevil jako jejich nepřítel a ukončil jejich bojování i životní dráhy. Je-li Pán chápán jako nejvroucněji milovaný, jak tomu bylo u Džajadévy, Gaurágy, Tukáráma, Rámdáse, Súrdaše, Rádhy, Míry a Sakkubáí, projevuje se jako nejbližší a nejdražší a zahrnuje své oddané blažeností (*ánanda*). Malé dítě považuje slunce za podobné šafránové teče na matčině čele, ale zkušený dospělý vidí slunce jako kulaté, sálající těleso. Z toho je patrné, jaký vliv má obraz v mysli na proces chápání. Stejný zákon platí v případě nejvyššího Božství nebo chrámu.

Patří se, aby člověk přistupoval s úctou a velebením k Pánovi i k jeho sídlu, to jest k chrámu. Takový postoj také přináší mnoho dobra. I když je přirozené a vhodné, aby si lidé Mádhavu představovali v lidské podobě, není žádoucí, aby o něm předpokládali, že je jen obyčejným jedincem. Ve světle *bhakti* je vnímán jako mimořádná osobnost, jako posvátná postava skvostně zářící.

Pocity vyvolané bohoslužbou a v jejím průběhu musí být sladké, melodické a musí nepostřehnutelně proměňovat bažení a touhy člověka, vázaného na hmotu, a nesmí probouzet nebo rozněcovat jeho latentní zvířecí instinkty. Podívejme se na tento příklad: Při své horlivosti, aby byl Ráma uložen ke spánku, zapomněl Tjágarádža sám jít spát.

Z toho sdělení máte dedukovat, že nešlo o to, že by Tjágarádža ukládal Rámu ke spánku na houpačce, ale že Ráma posadil Tjágarádžu na houpačku oddané lásky (*bhakti*) a jemně ho ukolébal ke spánku (neboli k zapomenutí všech hmotných věcí). Místo toho, abyste mysleli na své vlastní dítě, když houpete zlatou nebo stříbrnou kolébkou s modlou svého vyvoleného Božství (*ištadévatá*), máte si vypěstovat takový postoj, že při houpání vlastního dítěte budete v kolébce vidět *ištadévatá* Rámu nebo Kršnu. Podobně, když stojíte před zasvěcenou modlou (*ištadévatá*), musíte nabýt přesvědčení, že ve vašem srdci sídlí *brahma* jako skutečná podstata vaší existence a základ všeho vědění i blaženosti. Aby se lidem vstříply tyto pocity, jsou organizovány rituály a obřady.

Proto nepovažujte Sítá-Rámu, Rádhá-Kršnu, Lakšmí-Narájanu a Párvatí-Paraméšvaru v chrámech za politováníhodné manželské páry, které bídne živoří v přeplněných nejsvětějších svatyních, jsou živi z potravy, kterou jim podává kněz (*arčaka*) a hasí žízeň nápoji, jež jim nabízí. Kněz vám bude říkat: „Pán spí,“ nebo „Pán přijímá potravu“ a odmítne otevřít dveře k vnitřní svatyni. To je nesmysl. Někdy i kněží vyžadují ticho, protože „Pán spí a rámus by ho mohl předčasně probudit“. V tuto dobu nemají příležitost ani ty nejnaléhavější prosby.

Prohlášení, jako jsou tato, mohou vést k nesprávným závěrům v myslích lidí. Jsou příčinou mnohých směšných otázek, jako je problém vypořádání se Pána s voláním přírody, když je uzavřen ve výklenku svatyně, a podporují u lidí ateismus. Ani kněží, ani kritizující nevěřící neznají skutečný princip chrámové bohoslužby, a to je důvod jejich nízkého chování. Měli byste být natolik vzdělaní, abyste se podobných nízkých světských způsobů vystříhali.

Chrám nelze vůbec hodnotit podle světských zásad; jen postoj oddanosti může zušlechtit a zkrášlit city, které by vás jinak stáhly na nižší, světskou úroveň.

V důsledku dnes panujících názorů se chrámy v současné době staly předmětem posměchu. To je smutný stav věcí. Proto je nutné veřejně odhalit skutečný účel chrámové bohoslužby a znovu ji pozvednout na úroveň, která jí náleží. Chrámy musí opět prospívat. Jak je hloupé myslet si, že Pán usíná tak jako vy, když se mu zazpívá ukolébavka, nebo že se tak jako vy vzbudí, když na něho někdo hlasitě zavolá, nebo že hoduje, je-li mu předloženo jídlo, tak jak byste vy rádi jedli, nebo že stejně jako vy bude slábnout a chřadnout, nebude-li dostávat pravidelně jíst.

Pána, naplňujícího celý vesmír až po nejmenší, nejposlednější atom, nepostižitelného v čase, zářícího nad všechny představy a milostiplného nad všechna očekávání, je třeba chápat jako životní energii, která všude všechno prostupuje a je navždy všemu vrozená. Jak je pošetilé vystavovat Pána takové velikosti rýpavé kritice cyniků nebo falešným teoriím nevědomců.

Můžete Pána omezovat rozvrhem hodin, aby mu podléhal jako oddaný (*bhakta*)? Trýzně nepřepadají oddané v určenou dobu, že? Musí *bhakta* čekat, až se Pán probudí ze spánku? Jak je to všechno hloupé! Kojenec může plakat, kdykoliv se mu zachce matčina mléka; i matka vstane a přiloží si ho k prsu; neodstrčí dítě s hněvem proto, že křičí a ruší ji ve spaní. Nuže, Pán, jenž je univerzální Matkou, by musel být vyrušován a probouzen nejméně milionkrát, kdyby opravdu spal.

Všechno závisí na pokroku vašich mentálních schopností, které musí dosáhnout nejvyšší úrovně. Pán je všude imanentní; je všeho schopen; je univerzálním svědkem a není nic, o čem by nevěděl. Tyto pravdy je třeba považovat za nezvratné a všechny rituály a duchovní cvičení (*sádhana*) musí být uzpůsobeny a vykládány v souladu s nimi.

Žádné nízké a ponižující city se nesmějí dotýkat uctívání Pána ani jeho jména nebo formy. Proto je velmi nutná nejvyšší oddanost (*bhakti*) a nutné jsou i obřady, které ji mohou doplňovat. Tvrdit, že by Pán byl rušen ze spánku, nebo že nelze Pána rušit během jídla anebo že mají být v tuto dobu dveře chrámu zavřené, je přinejmenším dětinské. To není známkou širokého rozhledu nebo správného postoje. Když emoce *bhakti* dozraje a plně rozkvetne, tyto nízké světské city se rozpustí a zmizí.

Právě mi přichází na mysl jedna malá příhoda. Stalo se jednou v Kalkatě, v chrámu bohyně Kálí, který dala postavit Rání Rásmani, že spadla soška Gópály a trochu se na ní polámala noha. Jelikož mnozí starší prohlašovali, že podle šáster není přípustné uctívat poškozenou modlu, Rání Rásmani vyjednávala se sochaři, aby udělali novou sochu. Rámakršna se to dozvěděl a vytkl Rání její počínání slovy: „Maharání, když si tvůj zeť zlomí nohu, co uděláš? Co se má správně udělat? Zavázat nohu a dát ji do pořádku nebo zahodit zetě a opatřit si nového?“ Učenci a starší oněměli; Gópálova zlámaná noha byla opravena a modla byla dosazena zpátky a uctívána jako dříve. Jak vidíte, je-li *bhakti* očištěna a na vzestupu, bude Pán zjevný i v rozbité modle. I to je *dharma* zakotvená v šástrách.

Mohou existovat pravidla, že jsou-li dveře zavřené, nemají se otevírat; ale to je jen všeobecná směrnice. Dejme tomu, že přijdou osobnosti jako Šankara, Sánanda, Džajadéva, Čaitanja, Gauránga, atd., potom není možné pravidlo dodržet, že je to tak? V Udupi se Kršna otočil, aby svému oddanému udělil *daršan*, a Šiva byl obměkčen hloubkou Nandanárovy oddanosti. Důvody, proč se mají dveře zavírat, nesouvisejí s Pánem; tato pravidla předepsali starší z důvodů, které nemají s Božstvím co dělat.

Musíte mít pravidla, která se nebudou přičít nejvyšší představě oddaného. Nebudou-li mít chrámoví služebníci určené hodiny a vše bude ponecháno na jejich libovůli, nebude chrám sloužit ke vštěpování oddanosti do mysli obyčejných lidí. Určitá nařízení a pravidla jsou dokonce potřebná pro vyvolání respektu a posvátné bázně, neboť ty jsou kořeny *bhakti*. Z toho důvodu jsou ustanoveny určité hodiny pro vstup do chrámu a otevírání svatyně k bohoslužbě. Taková omezení nejsou v rozporu s hlavním principem. Neboť účelem chrámu je podpořit *dharmu*, pěstovat vnitřní ušlechtilost a duchovní disciplínu. Lidské chování, skutky a postoje, to všechno musí sloužit jedné potřebě: aby v člověku rostlo vědomí Boha jakožto živoucí přítomnosti. Proto nemůže být pochyb o tom, že určitá pravidla správného dodržování chrámových obřadů jsou nutná. Jinak by se obyčejní lidé nenaučili vytrvalosti, víře a disciplíně a neprohlubovali by svou oddanost.

Povinnosti kněží (*arčaka*) a těch, kteří mají na starosti chrámy (*dharmakarta*), i uctívající veřejnosti jsou vskutku veliké. Každý si musí uvědomit účel chrámů a potřebu konání obřadů; ty víc než cokoli jiného podporují víru (*śraddhá*) a oddanost (*bhakti*). Proto také mohou být dveře chrámů otevírány v jakoukoli dobu, aby byla zaníceným hledačům umožněna bohoslužba. Nikdo by neměl zapomenout nebo opomenout skutečnost, že chrámy jsou zde pro pokrok člověka.

Pozvánka na celostátní setkání 13. - 14. 6. 2015 v Praze

Setkání se bude konat v sále ČSOP /Český svaz ochránců přírody, komplex se nachází na adrese Michelská 5, Praha 4, v bezprostřední blízkosti Sue Ryder v Praze 4 - Michle/.

Dopravní spojení: Tramvaje č. 6 a 11, autobusy č. 124, 139, 150, 188, 196 - zastávka Michelská.

Součástí prostoru, který budeme mít k dispozici je celá jedna budova se samostatným vchodem, halou, kuchyňkou a zahradou, kde plánujeme v případě příznivého počasí program večer u ohně.

Jako již tradičně, budou na setkání kromě našich členů a pedagogů ESSE, milí a zajímaví zahraniční hosté, tentokrát Manfred Müller-Gransee a Harmen Reerink z Holandska, s inspirujícími zážitky a životními zkušenostmi.

Ubytování pro mimopražské účastníky – informujte se prosím o případné možnosti zajistit v Praze přespání na karimatkách ve vlastních spacácích, pomůžeme Vám ho zajistit.

Všichni oddaní a příznivci jsou srdečně zváni! Přihlášky a informace na info@sathyasai.cz, podrobná pozvánka s programem celého setkání bude zaslána e-mailem.

Stránka pro děti – Pohádka o kravičce a Kršnovi

Kršna měl moc rád máslo. Byl šťastný, že mu jeho kravička dávala mléko, ze kterého po zpracování máslo dostával. Byla hodná, měla krásné oči a zahřívala Kršnu, když byl malý. Navázali mezi sebou hluboké přátelství.

Jednoho dne se kravička během pastvy zatoulala daleko od domova. Hledala dobrou šťavnatou trávu. Měla přátelskou a dobrosrdečnou povahu a tak ji ani nenapadlo, že by jí mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Šla a šla, ukusovala dobrou trávu a když zvedla hlavu, zjistila, že vůbec neví, kde je a že nezná cestu zpátky.

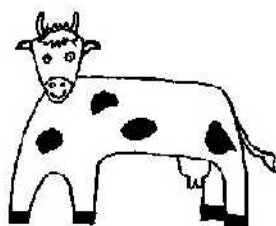
„Sním nebo bdím, co budu teď dělat?“, pomyslela si kravička. „Jak najdu cestu domů?“

Poutníci, které potkávala, jí radili: „Jdi tam nebo tam,“ ale žádná z cest nebyla ta pravá. Pomalu se začalo stmívat. Vtom se přitočil ke kravičce zlý člověk. Už ji delší dobu pozoroval a viděl, že nemá žádný doprovod. Přitáhl si kravičku k sobě a v mžiku se rozhodl, že ji zabije a maso prodá.

V jeho hlavě se ozýval naléhavý hlas. „Nedělej to, krutě bych tě potrestal. Copak nevíš, že se to nedělá? Že bys svou krutostí sklídl ještě větší krutost?“ Lupič se zalekl, protože před ním stál sám Kršna. V mžiku byl ze svých zlých úmyslů uzdraven. „Uzdravuješ se rychle, člověče,“ zahromoval Kršna. „Protože víš, že co zaseješ, to taky sklídíš!“ Zlý člověk se dal na útěk a v duchu si dal závazek, že už nikdy nevztáhne ruku na žádné zvíře ani na člověka.

Kravička vděčně olízla Kršnovi ruku a vydali se spolu na cestu k domovu.

- Víte, děti, jak je to v Indii s kravičkami?
 - Jak myslíte, děti, že by mohl příběh skončit, kdyby nezasáhl Kršna?
 - Myslíte si, že by od lupiče a násilníka někdo ve vesnici maso koupil?
 - A víte, jak se jmenuje lidská hodnota, která se pojí k tomuto příběhu?
- Řekněte své odpovědi rodičům. A pokud nám chcete napsat své odpovědi, poslat obrázky a nápady e-mailem: casopis@sathyasai.cz, děkujeme a těšíme se na ně!

AKTIVITY SATJA SÁÍ ORGANIZACE ČR

Kontakty:

Webové stránky: www.sathyasai.cz
Obecné informace: info@sathyasai.cz
Objednání knih, CD a DVD: objednavky@sathyasai.cz
Objednání časopisu: casopis@sathyasai.cz

Přehled plánovaných aktivit SSO v roce 2015:

13. - 14. 6. 2015 Národní setkání Sái oddaných v Praze, pozvánka na str. 21
12. - 13. 9. 2015 Duchovní „retreat“ v Krkonoších, školní chata Rochova bouda ve Velké Úpě
14. - 15. 11. 2015 *Akhandabhadžany*
21. 11. 2015 Oslava Svámího narozenin

Bližší informace o akcích přineseme v dalších číslech, nebo je žádejte na: info@sathyasai.cz.

Pravidelná setkání v Praze:

Pravidelná bhadžanová setkání každý čtvrtek od 18 hodin

Od začátku dubna probíhají veškeré aktivity pražského Sái centra na adrese:

Domov seniorů Sue Ryder, Michelská 1/7, 140 00 Praha 4 - v sále Zátíší.

Dopravní spojení: Tramvaje č. 6 a 11, autobusy č. 124, 139, 150, 188, 196 - zastávka Michelská.

Více informací na info@sathyasai.cz nebo na tel. čísle 604 111 821 (Edita L.).

Studijní kruh

Vždy 2. čtvrtek v měsíci od 17:00 bude probíhat před bhadžanovým setkáním pravidelný studijní kruh, a to na výše uvedeném místě v Domově seniorů Sue Ryder.

Mimopražská setkání se zpíváním duchovních písní:

Nové Strašecí - jednou měsíčně

Termíny: 17. 5. 2015, 21. 6. 2015, od 14 hodin.

Adresa a bližší info: nove.straseci@sathyasai.cz nebo tel. 313 572 933 (Standa a Jindra).

Brno - každou první neděli v měsíci od 15 hodin, 3. 5. 2015, 7. 6. 2015

v čajovně na Mendlově nám. 11, 4 zastávky tramvají č. 1 od Hlavního nádraží.

Bližší info na tel. 731 737 432 (Týna).

Aktivity služby

Átmaséva v Hohenpriessnitzu v Německu:

K této aktivitě je možné se připojit. Bližší info vám podá Tomáš na tel. 776 873 219.

K tomuto tématu si můžete též přečíst „Rozhovor s Markusem“ v číslech 113 a 114 časopisu.

Aktivity mládeže

Probíhají občasně schůzky mládeže a různé mládežnické projekty. Pokud byste se rádi zapojili, kontaktujte nás e-mailem na info@sathyasai.cz.

Vzdělávací aktivity

Evropské Satja Sái vzdělávání – ESSE – Komplexní systém vzdělávání v lidských hodnotách a duchovním učení **pro dospělé**. Více na info@sathyasai.cz.

Knihovna – knihy, časopisy, audio- a videokazety, CD, DVD v češtině i v angličtině si můžete zapůjčit v Sái centru Praha na každém setkání.

Vydávání knih, CD, DVD – přehled na webových stránkách – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat mailem na objednavky@sathyasai.cz.

Časopis Sái Rám – je vydáván jednou za dva měsíce; obsahuje Sái Bábovy promluvy, další texty, aktuální informace o aktivitách Satja Sái organizace – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat na emailu: casopis@sathyasai.cz. V elektronické podobě lze časopis stáhnout z webových stránek.

Z obsahu tohoto čísla:

název	strana	název	strana
Promluva I. - Meditace na podobu a jméno	2	Sái inspiruje	17
Sái inspiruje	5	Pozvánka na celostátní setkání	21
Gítá váhíní – Svaté slovo boží, 4. a 5. kap.	6	Stránka pro děti – Pohádka o kravičce a Kršnovi	22
Promluva II. - Rozšiřujte srdce	14	Kontakty, aktivity SSO	23-24
Dharma váhíní – 10. kapitola	18	Sái inspiruje	24

© Autorská práva na převzaté texty vlastní, s výjimkou textů původních, Sri Sathya Sai Books & Publications Trust (dále „SSSBPT“), Prašánti Nilajam, Indie a nikdo nemá právo tyto texty, ani jejich části, přetisknout bez povolení SSSBPT.

Písemný kontakt: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00, e-mail: info@sathyasai.cz

Objednávky knih, CD a DVD na: objednavky@sathyasai.cz

Objednávky časopisu na: casopis@sathyasai.cz

Předplatné na rok 2015 pro předplatitele z Čech činí 245,- Kč.

Předplatné zasílejte na konto: 51-0661630237/0100, variabilní symbol 23, možno též použít složenku typu A, adresa: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00.

Správné jednání je nejupřímnější forma uctívání. Je to nejlepší způsob, jak stále myslet na Boha. Je to nejvyšší píseň oddanosti.

Z výroků Satja Sái Báby

